

Mei

Hij struinde door de Breestraat en haar zijstraatjes, terwijl het uitgaanspubliek de straten vulde. Kroegfeestjes verplaatsten zich geleidelijk van binnen naar buiten. De avond was gevallen, maar het was nog warm. Overal korte mouwen en blote benen. De studenten, die het grootste deel van het publiek uitmaakten, waren duidelijk klaar voor de zomer. Hij ook. De laatste keer was al zo lang geleden.

Vorig jaar had een mooie nazomer gehad en hij had zich tot oktober vermaakt. Daarna had hij een winterstop ingelast. Dit jaar was april koud en somber, wat bij hem dezelfde stemming veroorzaakte. Hij moest weer op pad om zich beter te voelen. Nu de zon zich weer liet zien, waren de omstandigheden ideaal om zijn hobby, zijn missie, hoe je het wilde noemen, uit te voeren.

Het uur U naderde, het moment dat de jacht echt ging beginnen. Hij liep terug naar het station en pikte daar zijn fiets op. Al fietsend bestreek hij een groter terrein en kon hij ze beter achtervolgen. Hij haalde een broodje döner kebab en een biertje en nuttigde dit op de trappen van het gemeentehuis. Een fantastische plek om naar mensen te kijken. Nadat hij het broodje soldaat had gemaakt (wat hij een prachtige uitdrukking vond), stapte hij weer op de fiets. Op een sukkeltempo fietste hij door de Breestraat richting de Beestenmarkt en via de straatjes langs de grachten weer terug naar de Breestraat. Het duurde meer dan een uur, voordat hij er een paar had gezien die goed dronken waren. De eerste klom klungelig op de fiets. Ze was alleen. Hij stopte in een kleine steeg om te keren, zodat hij achter haar aan kon gaan. Maar toen hij haar weer zag, was ze samen met een vriendin.

Vorig jaar, na zijn derde succesvolle jacht, was er een waarschuwing uitgegaan. Met een mengeling van vrees en opwindning had hij het nieuws op TV West bekeken.

‘Vrouwen worden met klem geadviseerd niet alleen de straat op te gaan of naar huis te fietsen,’ sprak een man in politie-uniform. Hij keek serieus in de camera. Het was een erkenning van zijn bestaan, de heksenjager. Zo had hij zichzelf genoemd. De kans was klein dat de media hem zo zou noemen. Die noemden hem een serieverkrachter en vond de vrouwen de slachtoffers. Na de waarschuwing in de media werd het een grotere uitdaging om ze te pakken te krijgen. Het was nog eenmaal gelukt voor zijn winterstop. De waarschuwing was dit jaar nog niet herhaald, dus had hij goede hoop dat die heksen hem vergeten waren en hun voorzorgsmaatregelen achterwege lieten.

Hij kreeg er weer één in het vizier. Ze fietste alleen. Hij volgde haar op een verstandige afstand. Maar na een paar honderd meter stopte ze en dook een andere kroeg in. En daar was

de volgende alweer. Wiebelend op haar fiets, kwam ze hem tegemoet door de Breestraat. Ze had lang blond haar (zijn favoriet) en een jurkje waar lange, blote benen onderuit staken. Ze had een domme uitstraling op haar gezicht, wat een goede indicatie was van haar dronkenschap. Hij telde tot twintig en maakte toen een U-bocht en fietste langzaam achter haar aan. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak, om het langzame fietsen minder verdacht te maken. Afwisselend keek hij van het zwarte schermje naar de zwabberende vrouw voor hem. Ze fietste bij het Centraal Station naar de tunnel onder het spoor en knalde daar bijna op een tegenligger. Hij onderdrukte een vloek. Ze moest het nu niet verpesten. De vrouw fietste voor het ziekenhuis langs en nam daarna de afslag naar rechts. Ze woonde vast in één van de studentenbunkers op de campus.

Nu moest hij haast maken. Ze fietsten langs een leeg universiteitsgebouw, met een prachtige, dichte haag eromheen. Over een paar meter kwam er een inrit met een slagboom. Hij keek achterom. Niemand voor hen en niemand achter hen. Hij zette aan en fietste langzij. Toen hij de slagboom naderde, duwde hij haar stuur in de richting van de bosjes. Verdwaasd keek ze opzij en hij sloeg haar hard in haar gezicht. Ze viel neer op de stoep en bleef daar bewegingsloos liggen. Snel gooide hij haar fiets achter de haag naast de slagboom en duwde zijn eigen fiets in de haag. Hij greep haar onder de oksels en trok haar langs de slagboom, het lege campusterrein op. Halverwege het terrein was een groenstrook met bomen en struiken. Het was de ideale plek, helemaal uit het zicht van iedere voorbijganger. Achter de struiken liet hij haar los en boog zich over haar heen. Ze bewoog niet. Hij had haar bewusteloos geslagen. Hij draaide haar op haar buik en trok het jurkje omhoog. Het was nog nooit zo makkelijk gegaan. Zijn hart jubelde verwachtingsvol.

De vrouw begon te kreunen.

'Wees stil of ik maak je af,' siste hij in haar oor. Hij trok haar hoofd ruw omhoog aan haar haar, haalde een doek uit zijn jaszak en propte die in haar mond. Hij liet haar hoofd weer los en keek tevreden hoe ze met haar gezicht in de bagger belandde. Hij trok zijn broek naar beneden, sjoerde zich helemaal stijf en deed een condoom om. Met kracht drong hij naar binnen, probeerde zo hard mogelijk in haar te stoten. Hij wilde dat ze voor altijd zou voelen dat hij bestond. Dat ze het voor altijd zou voelen dat hij in haar was geweest. Was dat niet de ultieme wraak? Toen hij klaar was, voelde hij in zijn jaszak en vond het langwerpige doosje. Hij haalde het scalpel uit het doosje. Het was tijd voor de finishing touch.

Juni

I

Met buikpijn stapte Sabine Herlaar het politiebureau aan de Langegracht in. Het was haar eerste weekenddienst, in haar tweede week als rechercheur en tot nu toe was het verschrikkelijk geweest. Ze was als zij-instromer gestart met de rechercheursopleiding in Apeldoorn. Nadat ze deze had afgerond, was ze voorzichtig enthousiast begonnen bij de districtsrecherche in Leiden. Sabine had zich een dynamische en inspirerende werkomgeving voorgesteld. Wie kent de promo-filmpjes van de politie niet? Maar het team waarin zij terecht was gekomen, was verre van dynamisch. Ten eerste haalde ze met haar 28 jaar de gemiddelde leeftijd met zo'n twintig jaar naar beneden, waardoor "grijs" een betere beschrijving was dan "dynamisch".

Ze was verwelkomd door de teamchef, Niels Brandt. Het was een man van eind dertig, tot in de puntjes verzorgd met een nette polo en een Chino broek. Hij rook naar een dure aftershave. Sabine vond hem meer op een televisiepresentator of een marketingconsultant lijken, dan op een politieman. Hij had in hun gesprek van een kwartiertje drie telefoontjes aangenomen en even zo vaak zijn e-mail gecheckt. Heel dynamisch, maar ook onfatsoenlijk. Herhaaldelijk veegde hij over zijn naar achter gekamde haar. Het was zo vastgezet met gel, dat hij zich geen zorgen hoefde te maken dat er een haartje verkeerd zou vallen. Aarzelend vertelde hij dat het een onrustige tijd was geweest voor het team. Hij hoopte dat haar komst, en die van een collega die een paar weken later startte, het team zou stabiliseren. In hun gesprek had ze gedacht dat het vast mee zou vallen. Hoe erg kon het zijn bij een organisatie die stond voor professionaliteit en dienstbaarheid, toch? Brandt had dit bevestigd door te zeggen dat hij er het volste vertrouwen in had, dat ze hier een leuke werkplek zou krijgen. Hierop was zijn telefoon weer gegaan en al prattend in zijn mobiel was hij haar voorgegaan door de gangen. Ze waren gestopt bij de teamkamer van team B. Leiden beschikte over twee rechercheerteams, team A en team B. Brandt had zijn hand op de telefoon gelegd.